

Arrest

nr. 168 624 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indonesische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekster ter kennis gebracht op 21 december 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 januari 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 juli 2011 dient de verzoekster, die verklaart van Indonesische nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 12 december 2011 wordt een gunstige beslissing genomen en wordt de burgemeester van Antwerpen gevraagd om de verzoekster een A-kaart, geldig tot 5 juli 2012 met de vermelding tijdelijk verblijf, af te leveren.

1.2. Op 17 augustus 2012 treedt de verzoekster te Bekasi in het huwelijk met H.D., die de Belgische nationaliteit heeft.

1.3. Op 16 oktober 2012 komt de verzoekster terug aan in België en op 17 oktober 2012 wordt zij te Oosterzele in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot verblijf tot 14 januari 2013.

1.4. Nadat de verzoekster een aanvraag indient voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote van een Belg, wordt zij op 25 mei 2013 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.5. Op 15 juli 2015 wordt de verzoekster afgeschreven naar Indonesië.

1.6. Op 2 december 2015 komt de verzoekster terug aan in België en op 4 december 2015 wordt zij te Zulte in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot verblijf tot 9 december 2015. De verzoekster meldt zich aldaar aan om zich terug in te schrijven.

1.7. Op 18 december 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster op 21 december 2015 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene zich op 15.07.2015 liet afschrijven naar Indonesië. Op 3 december 2015 bood ze zich opnieuw aan in haar gemeente met de vraag tot herinschrijving. Betrokkene maakte nadien kenbaar niet opnieuw ingeschreven te willen worden op het adres van de echtelijke woonst, maar bij een vriendin te Zulte. Ze wenst immers de echtscheiding met de Belgische partner in te stellen.

Overeenkomstig art. 19 van de wet van 15.12.1980 heeft mevrouw recht op herinschrijving, ze is immers niet langer weggeweest dan de bij wet toegestane termijn. Overeenkomstig art. 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde echter controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Gezien de relatie tussen mevrouw en de Belgische referentiepersoon, overeenkomstig haar eigen verklaringen, is afgelopen dient vastgesteld te worden dat de situatie van betrokkene geheel is veranderd. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° kan een einde gesteld worden aan haar verblijfsrecht wegens geen gezamenlijke vestiging meer.

De uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42 quater, §4,1° is niet van toepassing gezien er geen gezamenlijke vestiging is geweest gedurende minimum 3 jaar. Betrokkene heeft immers de bijlage 15 ontvangen op 23.04.2013, werd ingeschreven bij de Belgische echtgenoot op 27.04.2013 en werd afgeschreven naar Indonesië op 15.07.2015. De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4,2° en 3° zijn evenmin van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe steeds niets in het administratief dossier. Betrokkene heeft ook nooit zelf laten kennen dat er van een 'schrijnende situatie' sprake zou zijn. Verder blijkt uit raadpleging van de databank van de RSZ (dolsis) dat betrokkene intussen niet meer werkzaam is in België, derhalve is aan de cumulatieve voorwaarde overeenkomstig art. 42quater §4, tweede lid evenmin voldaan. De uitzonderingsgronden zijn niet van toepassing.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid dient ook een aantal humanitaire elementen in overweging te worden genomen alvorens een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene. Wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene in België is het redelijk te stellen dat dit betrekkelijk kort is geweest. Gezien haar leeftijd is het redelijk te stellen dat zij het grootste deel van haar leven niet in België heeft verbleven, mag aangenomen worden dat ze nog voldoende banden heeft en affiniteit voelt met het land van herkomst, alsook nog de taal beheerst van het land van herkomst, om zich er terug te

kunnen vestigen. Getuige daar ook van haar terugkeer naar het land van herkomst, een aantal maanden geleden. Betreffende betrokkene gezondheidstoestand is nooit iets kenbaar gemaakt. Gezien betrokkene nog zeer recentelijk terug is gereisd naar België is het redelijk aan te nemen dat zij de terugreis fysiek aankan. Wat betreft de gezins- en economische situatie van betrokkene werd reeds aangehaald dat de relatie met de Belg is verbroken. Betrokkene geen gemeenschappelijk kinderen met hem heeft, vandaar dat dit belang onbestaande is geworden. Overeenkomstig mevrouw haar verklaringen zou ze gaan inwonen bij een vriendin, er kan bezwaarlijk gesteld worden dat deze samenwoont een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou staan. Wat betreft betrokkene economische situatie werd reeds eerder aangehaald dat zij niet meer tewerkgesteld blijkt in België. Geen van de te overwegen elementen staat een beëindiging van het verblijfsrecht bijgevolg in de weg.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 40bis *juncto* de artikelen 40ter en 42quater, § 1, 4°, van de Vreemdelingenwet, en van het motiveringsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1.1. Dat de bestreden beslissing ten onrechte gemotiveerd is op de loutere overweging dat er geen gezamenlijke vestiging meer was van verzoekster en haar echtgenoot en op basis hiervan een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster.

Vooreerst hebben verzoekster en haar echtgenoot zich inmiddels terug verzoend met elkaar en hebben zij besloten hun huwelijk nog een kans te geven, waarna verzoekster terug bij haar echtgenoot is gaan inwonen.

Indien verweerder de nodige inlichtingen bij verzoekster zou hebben ingewonnen, in plaats van zich te baseren op verklaringen die verzoekster zagezegd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand zou hebben gedaan, zou verweerder hebben kunnen vaststellen dat er van een gezinscel wel degelijk nog sprake was.

Dat artikel 40bis, 1° juncto 40ter Vw. immers geen gewag maakt van een 'gezamenlijke vestiging', doch enkel van het feit dat de vreemde echtgenoot de Belgische partner dient te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Dat verweerder door een gezamenlijke vestiging van verzoekster te eisen, dan ook een voorwaarde toevoegt aan de wet die geenszins voorzien is.

Dat er in casu dan ook sprake is van een schending van artikel 40bis, 1° juncto 40ter Vw. en de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

1.2. Bovendien schendt de bestreden beslissing artikel 42quater, §1, 4° Vw., nu er in casu wel degelijk sprake is van een gezamenlijke vestiging.

Verzoekster is immers vanuit Indonesië teruggekeerd om te bekijken of zij haar huwelijk alsnog zou verderzetten. Verzoekster stond dan ook nog dagelijks in contact met haar echtgenoot.

18.728

Aanvankelijk heeft verzoekster zich laten domiciliëren op het adres van een vriendin en wanneer het voor haar en haar echtgenoot duidelijk was dat zij hun huwelijk nog een kans zouden geven, heeft verzoekster zich opnieuw laten inschrijven bij haar echtgenoot.

In casu was er vooreerst steeds sprake van een gezinscel en bovendien is er inmiddels ook sprake van een gezamenlijke vestiging, zodat geenszins toepassing kan gemaakt worden van artikel 42quater, §1, 4° Vw.

Dat de bestreden beslissing bovendien foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat de relatie van verzoekster met de Belg inmiddels verbroken is. Zoals reeds eerder aangehaald, heeft verzoekster zich verzoend met haar partner en vormen zij opnieuw een echtpaar.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel, naast een schending van artikel 42quater, §1, 4° Vw.

1.3. Dat verzoekster op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing verzoekster nog steeds gehuwd was met haar echtgenoot, zodat de bestreden beslissing artikel 42, §1, 4° Vw. schendt.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 immers geoordeeld dat artikel 42ter van de Vreemdelingenwet zo dient te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede "of er is geen gezamenlijke vestiging meer" niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen.

Het Grondwettelijk Hof wees daarbij op de rechtspraak van het Hof van Justitie, waaruit blijkt dat het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de burger van de Unie moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben (HvJ, 13 februari 1985, C-267/83 Diatta, punten 20 en 22 en HvJ, 8 november 2012, C-40/11, lida, punt 58).

De verwijzing naar het feit dat er geen gezamenlijke vestiging was, terwijl op het ogenblik van het nemen van de beslissing er nog geen sprake was van een huwelijk en geen echtscheiding, houdt dan ook een schending in van artikel 42quater, §1, 4° van de Wet van 15 december 1980.

Ook op grond hiervan dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 40bis, 1° juncto artikel 40ter en 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet,*
- het motiveringsbeginsel.*

De verweerder acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de "motiveringsplicht" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motiveringsplicht".

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat het eerste middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Verzoekende partij geeft aan dat verzoekende partij en haar echtgenoot zich inmiddels terug hebben verzoend met elkaar. Verzoekende partij zou terug bij haar echtgenoot zijn gaan inwonen.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekende partij zich na de vraag tot herinschrijving bij een vriendin wou gaan vestigen. Uit de eigen verklaringen van verzoekende partij heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht kunnen afleiden dat de relatie tussen verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon afgelopen was.

Thans haalt verzoekende partij in haar verzoekschrift nieuwe elementen aan waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen weet had.

De voorgehouden verzoening was niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden hiermee.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt duidelijk dat wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is of het huwelijk is beëindigd binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan worden gesteld van het verblijfsrecht:

“(…)” (vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Er kan dan ook door verzoekende partij niet dienstig worden voorgehouden als zou er een voorwaarde aan de wet zijn toegevoegd. Het gegeven dat verzoekende partij nog steeds gehuwd is met haar echtgenoot doet thans niet ter zake.

Gezien uit de eigen verklaringen van verzoekende partij bleek dat de relatie was stopgezet en er geen gezamenlijke vestiging meer was, mocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging redelijkerwijze de bestreden beslissing nemen.

Verzoekende partij meent bijgevolg te kunnen afleiden dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet eenzelfde interpretering noodzaakt als artikel 42ter van de Vreemdelingenwet, met name dat de zinsnede gezamenlijke vestiging geen betrekking zou hebben op gehuwden/samenwonenden.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij haar beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

In concreto zou dit betekenen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging het toegekende verblijfsmachtiging niet vermag in te trekken in zoverre het huwelijk nog niet is beëindigd, ondanks de vaststelling dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke samenwoning.

Verweerder laat gelden dat het Grondwettelijk Hof inzake artikel 42quater als volgt heeft geoordeeld:

“9) Beëindiging van het verblijfsrecht van een familielid dat onderdaan is van een derde Staat, vooraleer een duurzaam verblijfsrecht wordt verkregen

B.38.1. Het eenenveertigste middel in de zaak nr. 5354 strekt tot de vernietiging van artikel 42quater, § 1, van de wet van 15 december 1980, zoals het is vervangen bij artikel 12 van de bestreden wet. De verzoekende partijen brengen tegen die bepaling dezelfde grieven in als die welke zij hebben geformuleerd in het achtendertigste en het negenendertigste middel met betrekking tot artikel 42ter van dezelfde wet.

B.38.2. Artikel 42quater, § 1, van de wet bepaalt :

(…)

B.38.3. Artikel 42quater regelt de voorwaarden waaronder een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn.

B.38.4. Om dezelfde redenen als deze uiteengezet onder B.35.6 en B.35.7, is het middel niet gegrond.”

waarbij het bepaalde onder B.35.6 en B.35.7 betrekking heeft op de (berekening van de) termijn van vijf jaar waarbinnen het verblijfsrecht kan worden ingetrokken.

Verzoekende partij haar beschouwingen kunnen aldus niet worden aangenomen.

Geenszins volgt uit het arrest nr. 121/2013 dat een beslissing op grond van artikel 42quater §1, 4° van de wet niet meer zou kunnen worden genomen indien is vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten.

Verweerder benadrukt dat het Grondwettelijk Hof in overweging B.36.8 van voormeld arrest een voorbehoud maakt met betrekking tot de zinsnede "of er is geen gezamenlijke vestiging meer" uit artikel 42ter, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, in die zin dat het Hof stelt dat dit geen betrekking heeft op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner. Het Hof maakt dit voorbehoud evenwel niet met betrekking tot artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Het Hof wou met het voorbehoud de conformiteit van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet met artikel 13, § 1 van de richtlijn 2004/38/EU verzekeren, daar waar de situatie van verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn valt (RvS 19 november 2013, nr. 10.070 (c)).

Verzoekende partij is immers de Indonesische echtgenoot van een Belgische referentiepersoon van wie niet blijkt dat deze gebruik maakte van haar recht op vrij verkeer. Verzoekende partij kan zich niet dienstig beroepen op de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG.

Artikel 3, eerste lid van voormelde richtlijn luidt immers als volgt:

"Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen." De reden waarom het Grondwettelijk Hof opteerde voor een bepaalde interpretatie van de bepaling die is opgenomen in artikel 42ter, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet geldt in casu derhalve niet. De Raad wijst er in dit verband op dat het Grondwettelijk Hof er expliciet op wees dat het zich uitsprak omtrent "een situatie die alleen binnen de werkingssfeer valt van artikel 13, lid 1, van de voormelde richtlijn 2004/38/EG."

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis *iuncto* de artikelen 40ter en 42quater, § 1, 4°, van de Vreemdelingenwet.

2.1.3.1. In een eerste onderdeel van het eerste middel laat de verzoekster gelden dat zij en haar echtgenoot zich inmiddels terug verzoent hebben en dat zij terug bij haar echtgenoot is gaan inwonen. Zij stelt dat artikel 40bis, 1°, *iuncto* 40ter van de Vreemdelingenwet geen gewag maakt van een "gezamenlijke vestiging", zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris door van haar een gezamenlijke vestiging te eisen een voorwaarde toevoegt aan de wet die daarin niet voorzien is.

De verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van

de Unie wanneer *“het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”*. Aldus heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door *in casu* in toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de verzoekster omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is, geen voorwaarde toegevoegd aan de wet. Het gegeven dat artikel 40bis, 1°, *iuncto* 40ter van de Vreemdelingenwet, waarin de voorwaarden voor de erkenning van een verblijfsrecht van een familielid van een Unieburger of een Belg worden bepaald, geen gewag maakt van een gezamenlijke vestiging vermag geen afbreuk te doen aan de duidelijke tekst van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet dat de voorwaarden bepaalt waaronder voornoemd verblijfsrecht kan worden beëindigd.

Een schending van artikel 40bis *iuncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.2. In een tweede onderdeel van het eerste middel voert de verzoekster aan dat er *in casu* wel degelijk sprake is van een gezamenlijke vestiging nu zij vanuit Indonesië is teruggekeerd om te bekijken of zij haar huwelijk alsnog zou verderzetten en in dagelijks contact stond met haar echtgenoot. Zij erkent dat zij zich aanvankelijk heeft laten domiciliëren op het adres van een vriendin en stelt dat zij zich opnieuw heeft laten inschrijven bij haar Belgische echtgenoot van zodra het duidelijk was dat zij hun huwelijk nog een kans zouden geven.

Waar de verzoekster voorhoudt dat zij in dagelijks contact stond met haar echtgenoot beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij maakt hiermee geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze.

Door aan te voeren dat zij zich opnieuw heeft laten inschrijven bij haar echtgenoot toont de verzoekster niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een gezamenlijke vestiging was. Uit het ontvangstbewijs van de aangifte van een verblijfsverandering (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 2) blijkt dat de verzoekster zich pas na het nemen van de bestreden beslissing opnieuw gevestigd heeft bij haar Belgische echtgenoot. Aldus maakt zij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, gelet op het feit dat de verzoekster zich op 15 juli 2015 liet afschrijven naar Indonesië en zich op 3 december 2015 opnieuw aanbood in haar gemeente met de vraag tot herinschrijving op het adres bij een vriendin en niet op het adres van de echtelijke woonst daar zij de echtscheiding met haar Belgische partner wenste in te stellen – gegevens die door de verzoekster niet worden betwist –, geen gezamenlijke vestiging meer was. Dat de verzoekster na het nemen van deze beslissing terug inwoont bij haar echtgenoot, doet hieraan geen afbreuk.

2.1.3.3. In een derde onderdeel van het eerste middel werpt de verzoekster op dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing *“nog steeds gehuwd was met haar echtgenoot, zodat de bestreden beslissing artikel 42, § 1, 4° Vw (bedoeld wordt artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°) schendt”*. Zij wijst hierbij op het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof waarin werd geoordeeld dat *“artikel 42ter van de Vreemdelingenwet zo dient te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede “of er is geen gezamenlijke vestiging meer” niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen”*.

Hoewel het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 inderdaad heeft gesteld dat artikel 42ter van de Vreemdelingenwet zo dient te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede *“of (er) (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”* niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen, heeft het Hof een dergelijk voorbehoud niet geformuleerd met betrekking tot het verzoek tot nietigverklaring van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. In tegendeel, wat dit betreft, stelde het Hof:

“B.38.1. Het eenenveertigste middel in de zaak nr. 5354 strekt tot de vernietiging van artikel 42quater, § 1, van de wet van 15 december 1980, zoals het is vervangen bij artikel 12 van de bestreden wet. De verzoekende partijen brengen tegen die bepaling dezelfde grieven in als die welke zij hebben geformuleerd in het achtendertigste en het negenendertigste middel met betrekking tot artikel 42ter van dezelfde wet.

(...)

B.38.3. Artikel 42quater regelt de voorwaarden waaronder een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn.

B.38.4. Om dezelfde redenen als deze uiteengezet onder B.35.6 en B.35.7, is het middel niet gegrond."

In de genoemde punten B.35.6 en B.35.7 stelde het Grondwettelijk Hof:

"B.35.6. Doordat artikel 16, lid 1, van de voormelde richtlijn bepaalt dat een burger van de Unie een duurzaam verblijfsrecht kan verkrijgen in een andere lidstaat na een ononderbroken periode van vijf jaar legaal verblijf, moet worden aangenomen dat die periode van vijf jaar een aanvang neemt op het ogenblik dat de legaliteit van het verblijf vaststaat.

Aangezien volgens artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een familielid dat zelf burger van de Unie is « gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van [zijn] recht op verblijf », stelt die bepaling het uitgangspunt van de vermelde termijn van drie jaar eveneens vast op het ogenblik dat de legaliteit van het verblijf vaststaat.

B.35.7. Aldus is het uitgangspunt van de termijn in beide gevallen hetzelfde en kan het verblijfsrecht op grond van artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve niet worden ingetrokken na afloop van de in artikel 16, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG bedoelde termijn van vijf jaar.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft het recht van de onderdanen van een lidstaat om het grondgebied van een andere lidstaat binnen te komen en er te verblijven met de in het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) genoemde oogmerken, wanneer het rechtstreeks wordt toegekend door het Verdrag of, al naar het geval, door de ter uitvoering daarvan vastgestelde bepalingen, een declaratief karakter.

De afgifte van een verblijfstitel aan een onderdaan van een lidstaat moet dan niet worden beschouwd als een handeling die rechten doet ontstaan, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat uit het oogpunt van de bepalingen van het Unierecht vaststelt (HvJ, 17 februari 2005, C-215/03, Salah Oulane t. Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, punten 17 en 18; 23 maart 2006, C-408/03, Commissie t. België, punten 62 en 63; 21 juli 2011, C-325/09, Dias, punt 48).

Het aan de burgers van de Unie toegekende recht van verblijf is evenwel niet onvoorwaardelijk, zodat zij het bewijs dienen te leveren dat ze voldoen aan de dienaangaande door de relevante bepalingen van het Unierecht of de ter uitvoering daarvan gestelde voorwaarden (HvJ, 23 maart 2006, C-408/03, Commissie t. België, punt 64).

Uit het bovenstaande volgt dat, in de gevallen waarin het verblijfsrecht van de burger van de Unie een declaratief karakter heeft, deze laatste wordt geacht dit verblijfsrecht te genieten vanaf het ogenblik van de aanvraag tot erkenning van dit recht, op voorwaarde dat dit verblijfsrecht door de bevoegde overheid wordt toegekend na onderzoek van de voorwaarden waaraan de burger van de Unie dient te voldoen."

Uit deze overwegingen van het genoemde arrest van het Grondwettelijk Hof volgt dat de extrapolatie van artikel 42ter naar artikel 42quater van de Vreemdelingenwet die de verzoekster tracht te maken hierin geen steun vindt, temeer nu het Hof met het voorbehoud dat het maakte voor artikel 42ter van de Vreemdelingenwet de conformiteit van deze bepaling met artikel 13, § 1, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG beoogde te verzekeren, terwijl de verzoekster zich te dezen in een situatie bevindt die niet valt binnen het toepassingsgebied van deze richtlijn. Uit een eenvoudige lezing van het eerste lid van de eerste paragraaf van de artikelen 42ter en 42quater blijkt dat zeer verschillende categorieën van personen gevisieerd worden, met name de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn enerzijds, en de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn anderzijds (cf. RvS 19 november 2013, nrs. 10.068 (c) en 10.070 (c)).

Aldus toont de verzoekster niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenoot.

Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht

van artikel 40bis *iuncto* de artikelen 40ter en 42quater, § 1, 4°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.1.3.5. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel (in het verzoekschrift het eerste middel in uiterst ondergeschikte orde genoemd) voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 42quater en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1.1. Dat het voorwerp van onderhavig beroep de beslissing is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 december 2015 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster, dat was toegekend op basis van artikel 40bis Vw. en waarbij een bevel wordt betekend om het land te verlaten.

Als motivatie wordt in de bestreden beslissing het feit aangehaald dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Conform artikel 42quater §1, 4° Vw. kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen Unieburgers zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, indien het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, of het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Bovendien moet volgens datzelfde artikel, laatste paragraaf, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie is, rekening gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Door deze laatste paragraaf aan het desbetreffende artikel toe te voegen, heeft de wetgever duidelijk gemaakt dat het niet de bedoeling is om steeds de facto een einde te stellen aan het verblijfsrecht van het familielid van de Unieburger van zodra de bovenvermelde situatie zich voordoet.

Verweerder laat evenwel na te motiveren waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster zich perse opdringt, temeer daar verweerder dienaangaande over een mogelijkheid beschikt en niet over een dwingende plicht.

De bestreden beslissing schendt dan ook de artikelen 42quater en 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

1.2. Dat de bestreden beslissing tevens artikel 42quater §1 Vw. schendt waar bepaald wordt dat bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van de burger, rekening moeten gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Verweerder heeft immers op geen enkel ogenblik nadere informatie aan verzoekster opgevraagd betreffende de duur van haar verblijf, haar leeftijd, gezindheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er bindingen zijn met het land van herkomst.

Integendeel, verweerder doet in de bestreden beslissing met de natte vinger zomaar uitspraken over al deze elementen, waarin telkens geargumenteed wordt dat er ‘redelijkerwijze vanuit mag worden gegaan’. Deze motivering is evenwel op geen enkel bewijs gesteund!

Dat verweerder– door zich niet bij verzoekster te informeren – dan ook op generlei wijze zich over de elementen die overeenkomstig artikel 42quater, §1, laatste lid Vw. in rekening dienen worden gebracht bij de al dan niet beëindiging van het verblijfsrecht, kon uitspreken.

Dat door het niet uitnodigen van verzoekster om bewijzen voor te leggen conform artikel 42quater §1, de bestreden beslissing geenszins op een gefundeerde wijze de elementen zoals opgesomd in voornoemd artikel 42quater, §1, laatste lid Vw. kon onderzoeken en hierover een uitspraak kon doen in het nadeel van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing dan ook op een onredelijke, onevenredige en onzorgvuldige wijze werd genomen, waardoor tevens artikel 42quater §1 werd geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; Rv.S.t. 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.” (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480).

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 42quater en artikel 62 van de Vreemdelingenwet,*
- artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,*
- het evenredigheidsbeginsel,*
- het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- de motiveringsplicht,*
- het redelijkheidsbeginsel.*

Ter ondersteuning meent de verzoekende partij dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging nalaat te motiveren waarom per se een einde dient te worden gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij op 25.05.2013 het bezit werd gesteld van een F-kaart, naar aanleiding van een aanvraag tot gezinshereniging in toepassing van artikel 40bis e.v. van de Vreemdelingenwet, in zijn hoedanigheid als echtgenoot van een Belg.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekende partij zelf heeft verklaard dat de relatie is stopgezet en zij zich wenst in te schrijven op het adres van een vriendin. Er is dan ook geen gezamenlijke vestiging meer. De nieuwe gegevens kunnen hier geen afbreuk aan doen gezien de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging hier geen kennis van had.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging had zelf afdoende informatie om een oordeel te vormen in het kader van artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet. Het is bijgevolg niet onzorgvuldig om geen verdere informatie op te vragen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht het volgende besloten:

- wat betreft de duur van het verblijf is het redelijk te stellen dat dit betrekkelijk kort is geweest. Gezien haar leeftijd is het redelijk te stellen dat zij het grootste deel van haar leven niet in België heeft verbleven, mag aangenomen worden dat ze nog voldoende banden heeft en affiniteit voelt met het land van herkomst, alsook nog de taal beheerst van het land van herkomst, om zich er terug te kunnen vestigen. Getuige daar ook van haar terugkeer naar het land van herkomst, een aantal maanden geleden;*
- betreffende haar gezondheidstoestand is nooit iets kenbaar gemaakt. Gezien verzoekende partij nog zeer recentelijk terug is gereis naar België is het redelijk aan te nemen dat zij de terugreis fysiek aankan;*
- wat betreft de gezins- en economische situatie van verzoekende partij werd reeds aangehaald dat de relatie met de Belg is verbroken. Verzoekende partij heeft geen gemeenschappelijke kinderen met hem;*
- de samenwoning met een vriendin kan geen terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan;*
- wat betreft de economische situatie merkt de gemachtigde op dat zij niet meer tewerkgesteld blijkt te zijn in België. Dit blijkt uit de databank van de RSZ (dolsis).*

Er kan aldus niet betwist worden dat door de gemachtigde een grondig onderzoek naar de omstandigheden van verzoekende partij heeft gedaan.

Door verzoekende partij wordt zelfs niet eens aangehaald om welke reden voormelde besluitvorming incorrect zou zijn, en met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden.

Het loutere feit dat verzoekende partij niet akkoord is met de bestreden beslissing, maakt nog geen grond tot vernietiging uit.

Verzoekende partij poogt a.d.h.v. haar verzoekschrift schijnbaar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou overgaan tot een feitenonderzoek en zich ten gronde zou uitspreken over de verschillende documenten die zij overmaakte aan de gemachtigde.

Evenwel oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds:

“Wanneer de Raad een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtszoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van de feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat in casu om hoger vermelde redenen niet het geval is.” (R.v.V. nr. 1113 dd. 6.8.2007)

Zie ook:

Verder verklaart verzoeker zich niet akkoord met het gestelde door verweerder dat een uitzonderlijke mate van integratie niet blijkt. Inzake de eerdere tewerkstelling van verzoeker stelde verweerder in dit verband dat het hebben van een job of inkomen geen afdoende bewijs is van een uitzonderlijke mate van integratie, omdat dit een voorwaarde betreft om een min of meer menswaardig leven te leiden. Verzoeker beperkt er zich in wezen toe te stellen dat deze redenering niet kan worden gevolgd, doch stelt met deze kritiek zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. (R.v.V. nr. 139 475 van 26 februari 2015)

Verzoekende partij voldoet evenmin aan één van de wettelijke uitzonderingsvoorwaarden, doch dit gegeven wordt niet betwist.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21) diende te worden genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de verzoekster en haar Belgische echtgenoot, nu de verzoekster zich op 15 juli 2015 liet afschrijven naar Indonesië en zich op 3 december 2015 opnieuw aanbood in haar gemeente met de vraag tot herinschrijving op het adres bij een vriendin en niet op het adres van de echtelijke woonst daar zij de echtscheiding met haar Belgische partner wenste in te stellen. Voorts wordt omstandig gemotiveerd dat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 4, van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zijn en dat er geen humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet zijn die een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staan.

Artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer”

Zoals de verzoekster terecht aanhaalt, blijkt uit deze bepaling duidelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in zulk geval over een mogelijkheid beschikt om het verblijf te beëindigen en niet over een dwingende plicht. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel duidelijk dat deze ruimer is dan de loutere vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. De insinuatie dat steeds *de facto* een einde zou worden gesteld aan het verblijfsrecht wanneer deze situatie zich voordoet, is bijgevolg onjuist. Overigens lijkt de verzoekster zelf tegen te spreken dat het om een mogelijkheid zou gaan waar zij meent dat de artikelen 42^{quater} en 62 van de Vreemdelingenwet, alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen door de bestreden beslissing geschonden zouden zijn nu de verwerende partij nalaat *“te motiveren waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster zich per se opdringt”*. Wanneer de verzoekster meent dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris moet motiveren dat de beëindiging van het verblijfsrecht zich *per se* opdringt, geeft zij aan dat deze net wel een dwingende plicht heeft om het verblijfsrecht te beëindigen. Een schending van de door de verzoekster opgeworpen bepalingen kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3.2. Waar de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet.

Zoals de verzoekster terecht stelt, volgt uit artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening moet houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Te dezen wordt hieromtrent in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene in België is het redelijk te stellen dat dit betrekkelijk kort is geweest. Gezien haar leeftijd is het redelijk te stellen dat zij het grootste deel van haar leven niet in België heeft verbleven, mag aangenomen worden dat ze nog voldoende banden heeft en affiniteit voelt met het land van herkomst, alsook nog de taal beheerst van het land van herkomst, om zich er terug te kunnen vestigen. Getuige daar ook van haar terugkeer naar het land van herkomst, een aantal maanden geleden. Betreffende betrokkene gezondheidstoestand is nooit iets kenbaar gemaakt.

Gezien betrokkene nog zeer recentelijk terug is gereisd naar België is het redelijk aan te nemen dat zij de terugreis fysiek aankan. Wat betreft de gezins- en economische situatie van betrokkene werd reeds aangehaald dat de relatie met de Belg is verbroken. Betrokkene geen gemeenschappelijk kinderen met hem heeft, vandaar dat dit belang onbestaande is geworden. Overeenkomstig mevrouw haar verklaringen zou ze gaan inwonen bij een vriendin, er kan bezwaarlijk gesteld worden dat deze samenwoont een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou staan. Wat betreft betrokkenes economische situatie werd reeds eerder aangehaald dat zij niet meer tewerkgesteld blijkt in België. Geen van de te overwegen elementen staat een beëindiging van het verblijfsrecht bijgevolg in de weg”.

De verzoekster betwist deze concrete motieven niet. Zij stelt enkel dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris haar omtrent deze gegevens geen nadere informatie heeft gevraagd en hierover “met de natte vinger zomaar uitspraken (doet)”, zonder zich te steunen op enig bewijs. Zij laat evenwel na uiteen te zetten welke informatie zij had kunnen geven, wanneer haar daarom gevraagd zou zijn, waarmee de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening had moeten houden en die ertoe zou hebben kunnen leiden dat deze de bestreden beslissing niet genomen zou hebben. Aldus toont de verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.2.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.2.3.5. De verzoekster maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.3.6. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel (in het verzoekschrift het tweede middel in uiterst ondergeschikte orde genoemd), dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 42^{quater} en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van

artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“2.1. Dat de bestreden beslissing tevens het bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten : “aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis art. 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 : legaal verblijf in België verstreken”.

Evenwel wordt geen enkele motivering gegeven betreffende het bevel. Er wordt slechts vermeld dat het legaal verblijf van verzoekster zou verstreken zijn, reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

De bestreden beslissing somt de motieven op waarom het verblijf wordt geweigerd, maar laat na dit grondig te doen voor het bevel om het grondgebied te verlaten.

Conform artikel 54 van het KB van 8 oktober 1981 wordt de betrokkene, wanneer de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van de artikelen 40ter, vierde lid, artikel 42bis, artikel 42ter, artikel 42 quater of artikel 42septies van de Vw., hiervan in kennis gesteld door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21, met zo nodig een bevel om het grondgebied te verlaten.

Hieruit blijkt dat in hoofde van verweerder een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat.

Verweerder heeft dan ook nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 54 van het KB dit voorziet.

Voorheen heeft de Raad van State bij arrest dd. 19 juli 2012, nr. 220.340 het volgende geoordeeld :

“6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel, terwijl de verweerder in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt :

‘Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20 , dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken’.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord ‘desgevallend’ wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt “beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten”. De verwijzing naar de voetnoot “de nodige vermeldingen doorhalen” staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

Ook de verwijzing naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, zoals het gold vóór de inwerkingtreding van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit, is niet dienstig ter staving van de stelling van de verzoekende partij. Die bepaling betrof de EG-vreemdeling zelf en niet zijn familielid, zoals te dezen. Bovendien was artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing reeds gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 en is die bepaling inmiddels zelfs opgeheven.

De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit geeft, is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid, was gesteund als volgt :

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde

datum te verlaten : 1° wanneer hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Met het gebruik van het woord “kan” in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54 §4, vijfde lid, van het Vreemdelingebevel om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord “desgevallend” kan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingebevel als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingebetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond”.

Dit arrest van de Raad van State kan naar analogie worden toegepast, nu net als het woord ‘desgevallend’ de woorden ‘zo nodig’ duiden op een mogelijkheid en niet dat in ieder geval een bevel moet worden afgeleverd.

2.2. Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twee arresten van 25 april 2013 (nr. 101.637 en nr. 101.636) het volgende geoordeeld :

“Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

(...) De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. (...) De Raad kan alleen maar herhalen, ‘Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur’ (I. Opdebeek en A. Coolsaet, *administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks*, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Ten overvloede, indien aangenomen dient te worden dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

(...) Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid, dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet dit vereist, quod non. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtsvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 1(februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 52,§4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Een eventuele gegrondheid van het overblijvende onderdeel van het middel kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve wordt dit niet besproken”.

De redenering die in deze twee arresten gevolgd wordt, kan naar analogie worden toegepast, zodat de vernietiging van de bestreden beslissing wegens schending van de formele motiveringsplicht, zich opdringt."

2.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 42quater en artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- artikel 54 Vreemdelingenbesluit;*

Verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verweerder merkt op dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd in toepassing van artikel 7, al. 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij haar beroep gericht tegen dit bevel, gelet op de ter zake voorliggende gebonden bevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Deze gebonden bevoegdheid werd reeds herhaalde malen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zo onder meer bij arrest nr. 90.707 van 30 oktober 2012 en nr. 90 594 van 26 oktober 2012.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven."
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Verweerder beklemtoont dat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering bevat voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden en citeert de motivering zelfs in haar verzoekschrift.

De verzoekende partij haar kritiek mist derhalve grondslag.

De beschouwingen van verzoekende partij zijn dan ook niet ernstig, en kunnen niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3.3.1. Zoals bij de bespreking van het tweede middel reeds gesteld, heeft de uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing, voor wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het legaal verblijf van de verzoekster in België is verstreken.

De verzoekster betoogt dat deze motivering niet afdoende is, en dit nu er – gelet op de bewoordingen van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit – in hoofde van de verwerende partij sprake is van een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat *in casu* de wettelijke grondslag voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten niet zozeer artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit is, doch wel artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, dat het volgende stelt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Deze bepaling voorziet in beginsel wel degelijk in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wat blijkt uit de keuze van het woord “moet”. Deze bepaling geldt weliswaar “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, doch de verzoekster geeft niet aan dat *in casu* dergelijke hogere rechtsnormen in het gedrang zouden komen. Aldus blijkt niet dat gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kon volstaan met de vermelding van voormelde wetsbepaling en de motivering dat het legaal verblijf van de verzoekster is verstreken om haar bevel te geven om het grondgebied te verlaten. De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij op algemene wijze betoogt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren.

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3.2. Artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Uit voormelde bepaling, en het woord “desgevallend”, volgt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet vermag op automatische wijze een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden gepaard te laten gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, en evenmin dat hij hiertoe verplicht is. Het is zo bijvoorbeeld niet uitgesloten dat de betrokken vreemdeling op een andere grond nog gerechtigd is om op het Belgische grondgebied te verblijven. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking van het middel, heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris echter wel degelijk geduid waarom hij in de specifieke situatie van de verzoekster van oordeel was dat diende te worden overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met name omdat overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet haar legaal verblijf in België is verstreken.

Aldus heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris uit de vaststelling dat het verblijfsrecht van meer dan drie maanden van de verzoekster dient te worden beëindigd geenszins automatisch besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en heeft hij duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen gegeven op basis waarvan hij heeft besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Aldus kan de verzoekster ook geenszins dienstig verwijzen naar de door haar aangehaalde rechtspraak van de Raad en van de Raad van State, waarin een bevel om het grondgebied te verlaten voorlag dat – in tegenstelling tot in de thans voorliggende zaak – op geen enkele wijze was gemotiveerd. Er dient tevens te worden benadrukt dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet sinds de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State in die zin is gewijzigd dat daarin thans in bepaalde gevallen wel degelijk sprake is van een gebonden bevoegdheid (“moet”). Er blijkt niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris door zijn handelwijze artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit heeft miskend.

2.3.3.3. De verzoekster beroept zich verder nog op een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, doch er blijkt niet dat deze ingeroepen schending dienstig is wat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft. De verzoekster verstrekt in dit verband ook geen verdere toelichting.

2.3.3.4. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN